

Danmarks Budget de Intrader, som oppebæres ved Oppebørselsstederne i Kongeriget Danmark, men at man skal postere de samtlige Intrader for hele Monarchiet. Et lignende forandret Forhold vilde kunne tænkes med Hensyn til Domaineintraderne, ligesom det ogsaa kan have en vigtig Indflydelse med Hensyn til andre Intrader, der for Diebliffet ere opførte paa den danske Finantslov som særlige for Kongeriget Danmark. Nu vil man sige mig: men hvorfor har da Finantsministeren ikke allerede taar opført det som fælles, som han mener, han senere vil komme til at opføre paa den Maade? dertil svarer jeg, at det ikke er muligt, naar man befinder sig i en Overgangsperiode at foregribe Tidens Udvikling (Hør!). Jeg er ved Finantsforslagets Udarbeidelse gaaet ud fra de Forudsætninger, som vare givne paa den Tid, da den blev udarbejdet, og jeg har, ifølge hvad der oftere her har gjort sig gjældende, antaget forsaavidt at befinde mig i Overensstemmelse med Rigsdagens Anskuelser, idet jeg er gaaet ud fra, at, saalænge Told- og Postforholdene m. v. ikke vare førte deres Ordning nærmere, burde jeg gjøre saa liden Forandring som muligt i det Finantsforslag, som nu er til Behandling, i Sammenligning med dem, vi tidligere have behandlet. Jeg har derfor, som det vil sees, indskrænket mig til saagodt som udelukkende at indføre dette Delingsforhold [af $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$ med Hensyn til saadanne Indtægter og saadanne Udgifter, om hvilke det allerede nu maatte ansees ligvid, at de burde betragtes som fælles for hele Monarchiet; men jeg har derved ingenlunde villet udtaale, at det burde blive saaledes for en længere Fremtid. Det er jo aabenbart, at, naar den Fællesforfatning, som der er tilfagt at være Regjeringens alvorlige Villie at arbejde hen paa ifølge den fgl. Rundgjørelse af 28de Januar f. A., først er kaldt tillive, saa vil der ikke kunne finde et saadant Delingsforhold Sted i Henseende til den Udgiftsbevillingsmyndighed som den, der for Tiden er udtrykt i den danske Finantslov, der vil da ikke længere kunne være Tale om $\frac{2}{3}$ eller $\frac{1}{3}$ eller hvilken som helst anden Brøk i Bevillingsforholdet mellem Kongeriget og de øvrige Landsdele, der vil da blive Spørgsmaal om et fælles Budget,

hvor de fælles Indtægter og Udgifter optræde som en Heelhed, og over hvilke der da disponeres af en for hele Monarchiet fælles Myndighed; der vil ved Siden deraf fremstaae Spørgsmaal om særlige Budgetter for de enkelte Landsdele, men det er jo aabenbart, at det maatte blive aldeles forskjelligt fra den nærværende Finantslov. Jeg troer vistnok, at det maa ansees bitterligt, at vi ikke vilde kunne undgaae at komme til at behandle idetmindste een Finantslov, inden en saadan endelig Ordning af Forfatningsforholdet kan være indtraadt (Hør!); men heraf følger ingenlunde med Nødvendighed, at den næste Finantslov skulde fremtræde i samme Skikkelse som den nuværende. Jeg har allerede nævnt flere Exempler, og jeg kunde endnu nævne flere, der vise, hvorledes det allerede staaer klart for mig, at den Finantslov, hvortil Forslag skal forelægges i dette Aars Østeraar, vil komme til i flere væsentlige Punkter at være afvigende fra den nærværende. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) har paa et tidligere Stadium af denne Sag mødt med den Betragtning: „saa er Alt dette kun provisorisk, det er ikke endeligt“, dertil siger jeg nei! det er det heller ikke, men det er noget Endeligt for dette Aars Finantslov, men ikke for en længere Fremtid. Deri seer jeg imidlertid ikke nogen videre Ulykke, og jeg kan navnlig ikke deri see, at der er fæet noget Skaar i Rigsdagens udgiftsbevillende Myndighed. Naar det virkelig var saaledes, at den hele bevillende Myndighed faldt sammen til Intet, og blev til et saadant Skin, som er forudsat, troer den ærede Rigsdagsmand da virkelig, at Ministeriet med den Anstrengelse, som jeg troer ikke skal kunne frakendes det, og navnlig ikke mig selv, for nylig f. Ex. med Hensyn til Toldbobbygningerne, vilde kæmpe for, at Udgifterne bleve bevilgede af Rigsdagen, naar man saaledes kunde trøste sig til, at man, uden i mindste Maade at krænke Forfatningen, kunde faae de fornødne Penge fra Hertugdømmerne. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand og enhver af de ærede Rigsdagsmænd, som have deeltaget i Forhandlingerne angaaende Finantsloven, maa derfra medtage den Overbeviisning,